சித்தத்தில் ஓடுகின்ற அந்தத் திரைப்படத்தின் அகத் திரைப்படத்திலே, நிழலின் நிழலிலே அவன் காட்சிகளைப் பார்க்கிறான்.

இப்படிக் கூர்ந்து நோக்கும்போது உலகம் என்பது சித்தமேதான். ஆகையால் சித்தத்தை அடக்கினால் உலகம் அடங்கிவிடும் என்று ஆகிறது அல்லவா?

இதை வைத்துத்தான் யோகிகள் சித்தத்தை அடக்குவதே மாபெரும் யோகப் பயிற்சி என்று கொண்டார்கள். உலகம் தன்னுள் அடங்கி நிற்கும்பொழுது ஒரு யோகி தன் சொந்த அனுபவங்கள் அனைத்தையும் தன் ஆன்ம அனுபவமாகவே காணுகிறான். ஏனென்றால் காண்பவன் ஆன்மாவே.

சித்தச் செயல்களை ஒடுக்கியபோது அந்த ஆன்மாவானது தன்னுடைய மெய்யான வடிவத்திலேயே இருக்கிறது.

அப்படியானால் மற்ற நேரங்களில் எந்த நிலை ஏற்படுகிறது என்ற கேள்வி எழுகிறது. சித்தத்தின் செயல்கள் அடங்காத பொழுது, ஒருவன் எதை நினைக்கிறானோ அல்லது பார்க்கிறானோ அதன் வடிவத்தை அவனுடைய ஆன்மா எடுத்துக் கொள்கிறது. அதனால் தான் பரம்பொருளில் சித்தத்தை ஈடுபடுத்தவேண்டும்; அப்படி ஈடுபடுத்துவதே ஆன்மயோகம் என்றார்கள் சித்தர்கள்.

சித்தத்தின் இயக்கம் நான்கு வகையில் நிகழும் என்று சித்தர்கள் கண்டார்கள். அவற்றிற்கு நான்கு பெயர்கள் சூட்டினார்கள். அவையாவன:

1. அளவை,
2. பொய்யறிவு,
3. பொருளற்ற உணர்வு,
4. நித்திரை.

ஐம்புலன்களால் புறப்பொருளை நேரே காண்பது காட்சியளவை எனப்படும். தொலைவில் தெரியும்பொருள் எதுவாக இருக்கும் என்று ஊகிப்பது அனுமானம் எனப்படும். இரண்டும் அளவையின்பாற் படுகின்றன.

பொய்யறிவு என்ற நிலை எப்படியென்றால், ஈயத்தை வெள்ளி என்று கொள்ளுதலும், இது வெள்ளியா ஈயமா என்று ஐயப்படுவதும்! இரண்டுமே பொய்யறிவு இயக்குகிற செயலாகும்.

மூன்றாவதாகிய பொருளற்ற உணர்வு எப்படியென்றால், பொருளே இல்லாமல் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சியை வைத்துக்கொண்டு தானாகவே ஒரு துய்ப்பிற்கு இலக்காகுவது. இது வானத் தாமரை, அத்தைக்கு மீசை, முயலுக்குக் கொம்பு என்று அழைப்பது போன்ற பொருந்தா அறிவுநிலை.

நான்காவதாகிய நித்திரையை, அபாவம் என்றும் ஞானிகள் அழைப்பார்கள். சித்தமானது ஒரு பொருளையும் சாராமல் நிற்கின்ற நிலை இது.

ஐந்தாவதாகிய ஒரு நிலை இந்நான்கையும் தாண்டிச் செயற்படுகிறது. அது எப்படியென்றால் ஒருமுறை அனுபவித்த துய்ப்பை நழுவவிடாமல் பற்றிக்கொண்டு நிற்பது.

இது சித்தத்தின் நான்கு நிலைகளையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு தொழில்புரிகிற ஐந்தாவது செயலாகும்.

சித்தத்தின் இந்த ஐந்து செயல்களையும் எப்படி அடக்கி ஆள்வது என்பதை, யோகிகள் மாணவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். அந்த அடக்குமுறையானது பற்றின்மையினாலும், பயிற்சியினாலும் கைகூடுகிறது என்பார்.

இந்தப் பயிற்சியை மேற்கொள்வதற்குப் பல படிகளை வகுத்து ஒரு கல்லூரியிலே நிலைகளுக்குத் தக்கவாறு பாடத்திட்டம் வகுத்துள்ளதுபோல் அமைத்துத் தந்திருக்கிறார்கள்.

பற்றின்மை என்பது சித்தத்தின் உரத்தினால் உண்டாகவேண்டும் என்று கண்ட சித்தர்கள், இந்தப் பண்பை வயிராக்கியம் அல்லது 'நடுவு' என்று அழைத்தார்கள். எல்லா யோகப் பயிற்சிகளுக்கும் அடிப்படையாக வேண்டுவது 'நடுவு' அல்லது வயிராக்கியம் என்பதை நம்முடைய சித்தர் நூல்கள் வற்புறுத்துகின்றன.

புறப்பொருள்களின்மீது பாய்ந்து செல்லுகிற ஆவலை நீக்கி விட்டால் அவை நமக்கு வசமாகின்றன. அப்போது புறஉலகே நமக்குள் கட்டுப்பட்டுவிடுகிறது என்ற சித்தத்தின் தத்துவத்தை ஆணித்தரமாக எடுத்து இயம்புகிறது சித்தர் ஞானம்.

பற்றின்மை என்பதனை அடையப்பெற்று, அந்த நிலையிலே யோகத்தில் ஈடுபடும் மாணவனுக்கு, முக்கியமான ஓர் உண்மையினை நம் ஞானிகள் பழக்கத்திற்கு எளிதான வகையிலே சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். அது என்னவென்றால், எங்கெங்கோ வேகமாகச் செல்கின்ற சித்தத்தை வழி மாற்றி, உலகை நோக்கும் வழியிலிருந்து உத்தமனை நோக்கும் வழிக்கு மடைமாற்றுவதேயாம்.

இப்படி மாற்றும்பொழுது மனிதனுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த மூன்று குணங்களில் பற்றின்மை என்ற சாதனை கிட்டுகிறது. இந்த மூன்று குணங்களும் மென்மை, வெம்மை, மந்தம் என்று அழைக்கப் பெறுகின்றன. உலகம் முழுவதுமே இந்த மூன்றில் அடங்கிவிடும். இந்த மூன்றினும் பற்று விடுவதுதான் உண்மையான பற்றின்மை அல்லது நடுவுநிலை என்று அழைக்கப்படும். இந்த நிலை கிட்டினாலொழிய ஒரு யோகப்பயிற்சி மாணவனுக்குச் சமாதி என்ற நிலை கூடுவதில்லை என்று ஞானிகள் சொல்கிறார்கள்.

சித்தர்கள் கற்பிக்கின்ற யோகத்தின் குறிக்கோள் சமாதி என்ற பேரின்ப நிலையேயாகும். சித்தத்தை எவ்வித நடுக்கமும் இல்லாது ஒரே நிலையில் நிறுத்திவைப்பதே சமாதியின் இலக்கணமாகும்.

இந்தச் சமாதியானது சித்தர்களால் இரண்டு வகையாகக் கூறப்படுகிறது. ஒன்று உணர்வுட்பட்டது; மற்றொன்று உணர்வைக் கடந்தது.

சுவாமி விவேகானந்தர் போன்ற ஞானிகள் இந்த யோக நிலையைப் பற்றிப் பற்பல இடங்களில் பேசியும் எழுதியும் விரிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

ஒருவன் தனது சித்தப் பயிற்சியின்மூலம் பல நிலைகளையும் தாண்டி முன்னேறிப் பலவிதமான சித்திகளைப் பெற்ற பிறகும்கூட, மறுபடியும் வீழ்ச்சியடையக் கூடும். ஏனென்றால் சித்திகள் அனைத்தும் புறப்பொருள்களுக்கு உட்பட்டவை. ஆகையினாலேதான் இந்த நிலையையும் கடந்து, அதாவது ஆன்மா இயற்கையைக் கடந்து, தனக்குள் தானே பேருணர்வில் ஒடுங்கவேண்டும் என்பதை, எல்லா ஞானிகளும் மிகவும் மேலான சாதனையாக மதித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இந்த மேன்மையான நிலையைக் கடந்தவர்கள் உடம்பிலே நாம் கட்டுப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வையும் கடந்தவர்கள். இவர்களை வடமொழியார் 'விதேக யோகிகள்' என்று அழைக்கிறார்கள்.

இயற்கையுடன் ஒன்றுபட்டவர்களைப் பிரகிருதிலயர் என்று அழைத்தார்கள்.

இந்த இரண்டு வகையான யோகிகளுமே சமாதியாகிய நடுவு நிலையில் நின்று உணர்வற்ற பதம் பெற்றவர்களே என்றாலும், இந்த இருவருக்குமே உலகக் காட்சிகள் தென்படத்தான் செய்யும். ஆனால் அவர்கள் தம்மை அந்தக் காட்சிகளிலே தொடர்புறுத்திக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

இந்த இருவகையான யோகிகளையும் தாண்டிய மிகப் பெரிய நிலையிலே வாழ்கிற தீவிர யோகிகளும் உண்டு. அவர்களே உயர்ந்த மேலான சித்தர்களாவார்கள். இவர்களே இறைவனைக் கண்டவர்கள்; என்றும், இரவும் பகலும் எப்போதும் இறைவனோடு இருப்பவர்கள் என்றும், கூறப்பெறுகிற 'தாலும் தலைவனும் ஒன்றிய' மாபெரும் ஞானிகள்.

இவர்களுடைய குரு பரம்பரையைச் சொல்லும்பொழுது, இவர்களுடைய முதலாவது குரு இறைவனே என்று வழங்குகிற மரபைச் சித்தர் இலக்கியத்திலே பார்க்கிறோம். இதையொட்டியேதான் சித்தர்களுடைய கொடிவழிக்குக் கைலாய பரம்பரை என்ற வழக்கு உண்டாயிற்று. திருமூலரும் தமது குருவழி சொல்லும்பொழுது இறைவனைச் சொல்லி நந்திதேவரை மொழிகிறார்.

இந்தக் கருத்தையொட்டி சுவாமி விவேகானந்தர் எழுதியுள்ள ஒரு குறிப்பை இங்கே ஒப்பிடுதல் பொருத்தமுடைத்து. விவேகானந்தரின் கருத்து வருமாறு:

"வான வெளியிலே வரம்புள்ள ஓர் இடப்பரப்பை நீ சிந்தித்துப் பார்ப்பாயானால், அதற்கு அப்பாலும் வெளி உண்டு என்ற சிந்தனை உனக்கு உண்டாகும். இப்படியே விரிந்து விரிந்து போகும்போது நீ எத்தனை பெரிய வட்டத்தைப் போட்டாலும், அதற்கு அப்பாலும் எல்லையற்ற வெளி புலனாகிறது. இடத்தின் நிலை இப்படி.

இவ்வாறே காலம் என்ற கணக்கை எண்ணும்பொழுது ஒரு கணத்திலிருந்து ஊழிவரை அது விரிந்து செல்கிறது.

இவ்வாறுதான் அறிவைப் பற்றியும் சிந்தித்துக்கொண்டு போக வேண்டும். மனிதனிடத்திலே அறிவானது ஒரு சிறிய விதையாக இருக்கிறது. ஆனால் அதிலிருந்து எல்லையற்ற ஓர் அறிவு இருப்பதை அகன்று அகன்று விரித்துக்கொண்டே சென்று ஊகித்துவிடலாம். அந்த எல்லையற்ற அறிவே பேரறிவாம்."

விவேகானந்தர் குறிப்பிடுகிற இந்த எல்லையற்ற பேரறிவையே யோகிகள் இறைவன் என்கிறார்கள். இக்காரணம் பற்றியே வரம்பற்ற எல்லையில் சித்தமானது ஒரு பொருளையும் சாராது இயங்குகின்ற உறக்க நிலையிலும், கனவு நிலையிலும், உண்டாகின்ற ஞானத்தை நாம் தியானம் செய்து, அதில் ஒடுங்கவேண்டுமென்று, எல்லாச் சித்தர் களும் ஒரே குரலில் பேசுகிறார்கள்.

கனவிலே நாம் எல்லையற்ற பெருவெளியுடன், எல்லா உலகங்களு டனும், இணைகிறோம் என்பது உண்மை. அதனால் கனவிலே ஏற்படு கின்ற சித்த நிலையை ஒரு யோகி தனது பயிற்சியின் மூலம் நனவுலகுக் குக் கொண்டுவருகிறான். நனவிலே கனவாக ஒரு பெரிய நடுநிலை யிலே ஒடுங்கி நிற்கிறான். அந்த நிலையில் அவன் எல்லையற்ற அறிவினோடு, எல்லையற்ற விதத்திலே ஒன்றிவிடுகிறான்.

தமிழகத்து ஞானிகள் அனைவரும் இத்தகைய சமாதி நிலையை, எத்தனையோ பாடல்களில் நமக்கு வடித்துத் தந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கனவாகிய சித்த நிலையின் மேன்மை பற்றியும், அந்தக் கனவு நிலையே பரம்பொருளோடு இணைதற்குரிய ஒரு பெரிய சாதனமாகும் என்பது பற்றியும், தமிழிலுள்ள சித்தர் இலக்கியம் கூறுவதையே வடமொழியில் பதஞ்சலி முனிவர் செய்த யோகசூத்திரமும், எல்லை யற்ற களிப்போடு இயம்புகிறது. அதை இங்கே ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது பொருத்தமுடையதாகும்.

பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரம் முப்பத்தெட்டாவது வாக்கியத் திற்கு விரிவுரை எழுதுகிற நம்முடைய தேசிய மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார், எழிலும் ஆழமும் மிகுந்த ஒரு நீண்ட விளக்கத்தை வழங்கி யிருக்கிறார்.

பதஞ்சலியின் இந்த முப்பத்தெட்டாவது சூத்திரம் 'கனவிலும் உறக்கத்திலும் உண்டாகிய ஞானத்தைத் தியானம் செய்தல்' என்னும் யோகப் பயிற்சியைக் கூறுகிறது. இந்தப் பயிற்சியைப் பற்றி விளக்கம் கூறுகிற பாரதியார், கீழ்க்கண்டவாறு தமது அழகிய உரையைத் தருகிறார்:

"கனவிலே தன்னை அறிதல் சாதனத்தால் எளிதாகச் செய்து கொள்ளலாம். நனவிலே எண்ணியதுதான் கனவாக மீண்டு வருகிறது. ஸ்வப்நத்தில் நாம் இதர லோகங்களுடன் ஸம்பந்தப்படுவதாகவும், இவ்வுலகத்தில் தோன்ற இடமில்லாத அற்புத ஞானம், இதர லோகங் களினின்றும் நமக்குக் கனவிலே எய்தக்கூடுமென்றும், சிலர் சொல்லு கிறார்கள். ஸ்வப்நத்தில் நாம் இதர லோகங்களுடனே ஸம்பந்தப் படுகிறோமென்பது மெய்தான்.

ஸங்கீதத்தில் ஸ்வர ஸ்தானங்கள்—ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி—என ஏழு இருக்கின்றன. ஆனால் நாம் எந்த ஒலியையும் ஸ (ஷட்ஜம்) என்று வைத்துக்கொண்டு அதற்குத் தக்கபடி மற்ற—ரி, க, ம, ப, த, நி, —பாடலாம்.

நாம் பாடும்போது, கீழே சில ஸ்வரங்கள் எட்டாது போனால் சுருதியை மாற்றிக்கொள்ளுகிறோம். அதாவது—த்ருஷ்டாந்தமாக—மூன்பு 'க' (காந்தாரம்) அல்லது 'ம' (மத்யமம்) சொன்ன இடத்தை இப்போது 'ஸ' (ஷட்ஜம்) என்று வைத்துக்கொண்டு அதற்குமேல் அவ் வோசைக்குத் தக்கபடி ரி, க, ம, ப, த, நி ஏற்றிக்கொண்டு போகிறோம். எப்படி நாம் சொன்ன போதிலும் ஸாதாரண மனிதனு டைய தொண்டையளவு இரண்டரை ஸ்தாயிதான்: ஒரு ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி—ஒரு ஸ்தாயி; அதற்கு மேலே ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி மேல் ஸ்தாயி. எடுப்புக்குக் கீழேயுள்ளது கீழ்ஸ்தாயி.

இங்ஙனம் ஸாதாரண மனிதனுடைய தொண்டைக்கு இரண்டரை ஸ்தாயிதான் எட்டும். சிலருக்கு மூன்று ஸ்தாயியும், சிலருக்கு இன்னும் அதிகமாகவும் எட்டக்கூடுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இருந்தாலும் மூன்றரை ஸ்தாயிக்கு மேலே மனிதத் தொண்டை பேசுதல் ஸாத்ய மில்லை.

ஆனால், ஒலியுலகத்தில் அநந்த ஸ்தாயிகள் இருக்கின்றன. மின்னிக்குஞ்சு கத்துவதை ஷட்ஜமாக வைத்துக்கொள்வோம். சந்த்ர மண்டலம் இடிந்து பூமிமேல் விழுந்தால் அதிலுண்டாகும் ஒலியைக் மின்னிக்குஞ்சின் ஒலியினின்றும் எத்தனை ஸ்தாயி மேலாகக் கணக்கிட லாம்? ஊழிக்காற்று அடிப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். நமது ஸூர்யகோளமும் அதனைச் சூழ்ந்த க்ரஹ குடும்பமும் தம்முள்ளே மோதி இடிபட்டுச் சிதறிப் பொடியாவதாகப் பாவனை செய்வோம். அதில் தோன்றும் ஒலி மின்னிக்குஞ்சு ஸ்தாயிக்கு மேலே எவ்வளவு தூரம் போகும்? இங்ஙனம் ஒலியுலகத்து ஸ்தாயிகள் அநந்தமாயினும் மனிதனுடைய தொண்டைக்கு இரண்டரை ஸ்தாயிகள் மாத்திரமே எட்டுவதுபோல, அவனுடைய செவிப்புலனுக்கும் ஏழு ஸ்தாயிகள்தான் அகப்படுமென்று ஜகதீச சந்த்ர வஸு கணக்குச் சொல்லியதாக ஞாபக மிருக்கிறது.

அதாவது, — எங்ஙனம் கூறுவேன்? — அநந்தமான — எண்ணத் தொலையாத எண்ண எண்ண எண்ண எண்ணத் தொலையாத—ஒலிக்கடலில் ஏழு ஸ்தாயி நமது செவிக்கெட்டுமென் றால், நமது செவிப்புலனுடைய சிறுமையை நான் எங்ஙனம் வருத்துக் காட்டுவேன்?

இதுபோல அநந்தமான—எல்லையில்லாத, எல்லையேயில்லாத ஜ்யோதிக்கடலில் நம்முடைய விழிக்கும் சுமார் ஏழு 'ஸ்தாயி' ஒளிதான் தென்படுமென்றும், அதற்கும் மேலும் கீழும் நாம் முழுக்குருடென்றும் ஜகதீச சந்த்ர வஸு சொல்லியிருக்கிறார். ஸ்தாயிக் கணக்கு ஸரியாக ஞாபகமில்லை, எனக்கிப்போது. ஏழுக்குமேலே போகாது; நிச்சயந் தான் எனக்கு.

ஒளிக்கடலோ பெரிதினும் பெரிது—எழுத்தில் எங்ஙனம் காட்டு வோம்?—அகண்டம்.

ஒளியோ எல்லையற்றது.

நாமோ துளி தவிர முழுக்குருடு!

மனிதன் இருளாகக் கருதுவதை ஆந்தை ஒளியாகக் கருதுகிறது. ஒளி விஷயத்தில் ஆந்தை நம்மைக் காட்டிலும் கீழ் 'ஸ்தாயி' பழகியிருக் கிறது. ஆனால், நம்முடைய 'ஸ்தாயி' ஆந்தைக்கெட்டாது. பகலில் நாம் ஸாதாரண ஒளியாகக் கருதும் வெயிலொளி, ஆந்தைக்குக் கண் கூச்சத்தை விளைவிக்கிறது. நமக்கே ஸூர்யனை நேரே பார்த்தால்— நல்ல பயிற்சியுடையோர் தவிர, ஸாதாரண மனிதருக்கெல்லாம்—கண் கூசுகிறது, பார்க்க முடியாது, பெரும்பாலும் குருடுதான்.

ஆனால் பருந்து ஸூர்யனைக் கூசாமல் பார்க்கும். எனவே ஒளி விஷயத்தில் நம்மைக் காட்டிலும் பருந்துக்கு மேல் 'ஸ்தாயி' எட்டுகிறது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், ஒருநாள் காலையில் பத்மா ஸனத்தில் வீற்றிருந்து உதயசூரியனை நோக்கத் தொடங்கியவர். அரை விநாடிகூட அந்தச் சூரியனைவிட்டுக் கண்ணை அப்புறப்படுத்தாமல் நடுப்பகலில் முகத்தைச் சூரியனுக்கு நேரே தாமரைபோல் காட்டியும், அங்ஙனமே நேரமாக நேரமாக முதுகை மல்லாந்து வளைத்துக் கொண்டே, சூரியனைவிட்டு விழிகளை விலக்காதபடி மாலை நேரத்தில் அந்தச் சூரியன் முன்னே (தன்முகத்தை முதுகுப் புறத்தி லின்றும் காதலன் முத்தமிடுவதற்கு நின்றபடி மல்லாந்து வளைந்து முகங்காட்டும் காதலிபோல) காட்டியும், இங்ஙனம்—ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்—ஒருநாள் முழுவதும் யோகப்பயிற்சி செய்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

எனவே, சாதாரண மனிதரைக் காட்டிலும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவருக்கு ஒளி விஷயத்தில் அதிக ஸ்தாயிகள் எட்டின.

இங்ஙனம் கோடி சூரிய ப்ரகாசமுண்டானால்? அநந்த கோடானு கோடி சூரியன்கள் ஜகத்திலிருக்கின்றன. அவை ஒளி வீசத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய விழிப்புலன் சிறிது. நாம் மிகச் சிறிய எல்லைதான் பார்க்கிறோம்.

இங்ஙனம் ஜகத்தில் தத்துவங்களெல்லாம் அநந்தமாகவே விரிக்கின்றன. விரிக்கிற் பெருகும்.

இங்ஙனமே, நம்முடைய சைதன்யமும் அநந்த விஸ்தாரமுடையது.

பரமாத்ம சைதந்யத்தின் மஹிமையையே பூர்வயோகிகள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள், உபமித்திருக்கிறார்கள்.

எல்லாம்—என்பது ஸர்வத்தின் பெயர்.

எல் என்பது, தமிழில், சூரியனுக்குப் பெயர்.

ஸர்வமென்ற மனக்கொள்கைக்குப் பிரதிநிதியாக நம்முடைய முன்னோர் சூரியனை ஆராதனை செய்தது யுக்தமேயாகும்.

'ஸர்வமென்ற மனக்கொள்கை வேறு; ஸர்வமென்ற ஞானலோகம் வேறு; ஸர்வமென்ற பஹிர்லோகம் வேறு; இதற்குள்ளேயே ஸர்வம் நிசைமயமான லோகம் வேறு. ஸர்வம் தேஜோமயமான லோகம் வேறு; காலமயமான ஜகத் வேறு' எனப் பலவாக அநந்த லோகங்கள் தோன்றுமாயினும், ஸர்வம் ஒன்று. அதன் பெயர் கடவுள்.

மண்ணும் அதுவே, வானும் அதுவே. அது அநந்தலோகங்களை அநந்த வஸ்துக்களாலே பெருக்கிய அநந்தாநந்த வஸ்து.

எனவே ஒரு கல்லிலுந் தொழலாம்; பதுமையிலுந் தொழலாம்; அந்த ஸர்வமாகிய கடவுளைப் பெண்ணிலுந் தொழலாம்; ஆணிலுந் தொழலாம்.

ஸர்வமும் அஃதேயெனில், ஸர்வ பதார்த்தங்களும் அதன் ப்ரதி நிதிகளாகக் கருதி வணங்குதற்குரியன அல்லவோ?

மேலே நாம் விளக்கியபடி உணர்வு—அறிவு, சைதந்யம்—அநந்த மாக இருக்கவும், நமக்கு அதில் இரண்டு மூன்று 'ஸ்தாயிகள்' மாத்திரமே ஸாதாரண நிலையில் எட்டுகின்றன. மிஞ்சிப்போனால், சிலருக்கு எட்டு ஸ்தாயி ஒன்பது ஸ்தாயிகள் எட்டுகின்றன. அவர்கள் மஹாத்மாக்களென்றும், அவதார புருஷர்களென்றும் கொண்டாடு கிறோம். இது நிற்க.

சைதந்யமாகிய எல்லையற்ற கடலில் நமக்குத் தென்படும் ஒரிரண்டு ஸ்தாயிகளிலுங்கூட நாம் ஆரோஹண அவரோஹண க்ரமங் களிலும், ஸ்வரக் கோவைகளிலும், ராக வேற்றுமைகளிலும் எண்ணிறந்த விசித்திர விசித்திரமான அனுபவங்கள் பெறுதல் ஸாத்யமேயாகும். அதுதான் ஜகத்தில் மஹத்தான ஆச்சர்யம்.

நம்முடைய வரையறுக்கப்பட்ட புலனுணர்வுக்குள்ளே அனந்தங்கள் பல இருக்கின்றன. ஸ்வரங்கள் ஏழுதானே? அப்படி இருந்தும், அவற்றின் கலப்புக்களால் இந்தப் பூமண்டலத்தின்மீது இதுவரை ஏற்பட்டனவும், இப்போது ஏற்பட்டு வருவனவும், இனி ஏற்படப் போவனவுமாகிய ராக பேதங்களே எண்ணில்லாதன. ஜ்யோதி விஷயத்திலும் அப்படியே. நமக்குப் புலனாகக் கூடிய ஜ்யோதி ஸ்தாயிகள் சிலவேயாயினும், இவற்றுள் காணும் வர்ண பேதங்கள் அநந்தமாகும்.

இங்ஙனமே, நம்முடைய சாதாரண ஜாக்ரபுத்திக்கு—அதாவது, சாதாரண மனிதனுடைய சாதாரண ஜாக்ரபுத்திக்கு—இடமாகிய சைதன்ய ஸ்தாயிகள் சிலவேயாயினும், இதற்குள்ளே அநந்தமான ஸம்பவங்கள் நிகழ்ந்துவருதல் வெளிப்படை. இதனுள் அநந்தமான இன்ப வாயில்கள் இருக்கின்றன.

அப்படியிருந்தும், மனிதர் இந்த எல்லைக்குள் நிரந்துடன் ஸஞ்சரிக்கவில்லை. சாதாரண ஜாக்ரலோகத்திலும், எவனும் வானத்தில் பருந்து சுற்றுவதுபோல சுற்றுவதைக் காண்பது மிகவும் துர்லபமாகும். இங்கு மாலுடர், எலியொன்று பொறிக்குள்ளே அகப்பட்டுத் தவிப்பதுபோலே, ஒருசில வளையங்களுக்கு உட்பட்டுத் தவிக்கிறார்கள்.

பளீரென்று தீப்பெட்டியினின்றும் சூரியனைப் போய்க் கவ்வக்கூடிய திறமை மனுஷ்ய சாதாரண ஜாக்ரபுத்திக்கு உண்டு என்பது வெளிப்படை. சித்த யந்திரத்தை வெகுவேகமாகச் சுழற்றிக்கொண்டுபோய் அநந்தமான காட்சிகள் காணுந் திறமை சாதாரண மனிதனுக்கு ஜாக்ர உணர்வில் உண்டு. ஆனால், அத் திறமையை அவன் நேரே உபயோகப் படுத்துவதில்லை. இது நிற்க. நமக்குச் சாதாரண ஜாக்ர நிலையில் தோன்றும் இரண்டொரு சைதன்ய ஸ்தாயிகளைத் தவிர, இவற்றின் கீழும் மேலும் எண்ணற்ற சைதன்ய ஸ்தாயிகள் உண்டென்று மேலே சொன்னோம். இதை ஒட்டிச் சில தத்துவ சாஸ்திரிகள், இந்த இரண்டொரு சைதன்ய ஸ்தாயிகளுக்குக் கீழே இருப்பவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு பெயர் கொடுத்துக் கீழ்ச் சைதன்யம்' (ச்ப்கான்சியஸ்) என்றும், ஸாமான்ய மனிதனுடைய ஜாக்ராவஸ்தையிலுள்ள சைதன்ய விஸ்தாரத்தை 'ஸாதாரண சைதன்ய'மென்றும், இந்த எல்லைக்கு மேலேயுள்ள அனந்த ஸ்தாயிகளுக்கும் ஒரு பெயர் கொடுத்து அதை 'மேற்சைதன்யம்' (சூப்பர் கான்சியஸ்) என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

'உழக்குக்குள்ளே கிழக்கேது, மேற்கேது? எல்லாம் ஒன்றாய், ஒரே அநந்த மண்டலமான பொருளில் மேலேது, தாழ்வேது? சர்வமும் சைதன்யமாகையிலே, சைதன்யப் பெருங் கடலுக்கிடையே ஒருசில துளிகளைப் பற்றிக்கொண்டு நாம் மற்றப் பகுதியை அதற்கு மேலென்றும் கீழென்றும் வகுக்க இடமுண்டோ?' எனில், உண்டு.

எங்ஙனமெனிலோ, அநந்தமாகிய ஜ்யோதி வெள்ளத்தில் நமக்குத் தென்படும் அளவையே ப்ரமாணமாக வைத்துக்கொண்டு, அதற்கு மேலும் கீழுமுள்ள பகுதிகளுக்கு ஒரே மொத்தமாக ஒளிமிகை யென்றும், இருளென்றும் பெயர்கள் கொடுத்துப் பகுத்திருப்பது போலே, என்க.

இங்ஙனம் கீழ்ச்சைதன்யமென்று பொதுப்படையாகக் கூறப்பட்ட அநந்த புவனக்கோவையில், கனவும் ஒரு படியாகச் சில நவீன தத்துவ சாஸ்திரிகளாலே கருதப்படுகிறது. 'மேற் சைதன்ய' வரிசையில் யோகானுபூதி முதலியவை சேர்க்கப்படுகின்றன. எனவே, சாதாரணமாக நனவில் தோன்றக்கூடாத சில அனுபவங்கள் கனவிலே தோன்றுதல் அசாத்யமில்லையெனினும், சாதாரணமாகக் கனவு நனவிலே கண்டதைத்தான் குழப்பிக் குழப்பிச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறது.

எனினும், யோக ஸித்தியிலே சில படிகள் ஏறினவர்களுக்குக் 'கீழ்ச் சைதன்ய' லோகத்தில் சில புதிய வெடிப்புகள் திறந்து, பூமண்டலத்தின் மத்ய பாகத்தில் மறைந்துகிடக்கும் அக்நி சில மலைத் திறப்புக்களில் வெளியேறி வருவதுபோலே, சில அற்புதமான அனுபவங்கள் ஏற்படுதல் சாத்யந்தான் என்றும், அவை ஒருவேளை மேல் லோகங்களினின்றும் (கங்காப்ரவாஹம் வானத்தினின்றும் பாதாளத்துக்கிறங்கியதுபோல்) சாதாரண ஜாக்ர உணர்வாகிய புவனத்தைக் கடந்து, (சில சமயங்களில் சாதாரண ஜாக்ரபுத்திக்குத் தெரியாமலே) 'பாதாள சைதன்ய' மண்டலத்தில் இறங்கிக் கனவில் தோன்றக்கூடுமென்றும்

மேலே பதஞ்சலி முனிவர் கூறியுள்ள ஸூத்திரத்தினின்றும் ஊஹிக்க இடமுண்டாகிறது.

கனவில் தேவதா ரூபங்கள், அற்புதமான இயற்கைக் காட்சிகள் (அதாவது ஸாதாரணமாக விழிப்பில் காணக்கூடிய பரமாச்சர்யமான இயற்கைக் காட்சிகளினின்றும் வேறுபட்டன) முதலிய வியப்புக்கள், யோகப் படிகளின்மீது மிகவும் சிரமத்துடன் ஏறிச் செல்லும் ஸாதகனுக்குத் தென்படுமாயின் அவற்றை அவன் நனவிலும் சிந்தை செய்வதால் சித்த சாந்தி விளையுமென்பது பதஞ்சலியின் கருத்து. மேலும், அவ்விதமான தேவ ரூபங்கள் ஒருவேளை நனவிலே கண்ட காட்சிகளின் ப்ரதி பிம்பங்களாகவேயிருக்குமென்று வைத்துக் கொள்ளினும், நனவுக் காட்சிகளைக் காட்டிலுங்கூடச் சில சமயங்களில் அவற்றின் கனவு ப்ரதி—சித்திரங்கள் அதிகத் தெளிவுடையனவாக இருப்பதால் அவற்றை நனவில் மீண்டும் சிந்திப்பது சித்த ஸமாதானத்துக்கு வழியாகக் கூடும்."

நம் தேசிய மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் வடமொழியிலுள்ள வேதங்களையும் யோக நூல்களையும் பயின்றதோடு, வேத ரிஷிகளின் கவிதைகள் சிலவற்றையும் பகவத்கீதையையும், பதஞ்சலி முனிவரின் யோக சூத்திரத்தையும் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துத் தந்திருக்கிறார். அவருடைய வாழ்வில் நேரிலே சில சித்தர்களைச் சந்தித்த அனுபவமும் அவருக்கு உண்டு. மேலே கண்ட அவருடைய விளக்கங்கள் இந்த அனுபவத்திலிருந்து பிறந்தவையாக இருப்பதால், நமது சித்தர் இலக்கியத்தின் பாங்கோடு ஒத்த நிலையில் இந்த உரை அமைந்திருக்கிறது.

சித்தர் இலக்கியம் வழங்கியுள்ள யோகக் குறியீடுகளுக்கும் குழூஉக் குறிச் சொற்களுக்கும் பாரதியாரின் இந்த விளக்கமும் சான்றாக அமைகிறது.

★

26. சித்தர் வழங்கும் ஒண்பொருட் சொற்கள்

சித்தர் நூல்களில் அடிக்கடி பயின்றுவருகிற சில சொற்கள் உண்டு. வழிவழியாக அவை சில குறிப்பிட்ட கருத்துக்களுடன் வழங்குவதாலும், ஒரு பொருள் குறித்த ஒரே சொல்லும், பல பொருள் குறித்த ஒரு சொற்கிளவியும் சித்தர் வழக்காற்றில் வருவதாலும், அத்தகைய ஒருசில சொற்களை இங்கே கொடுப்பது நலமாகும்.

'உத்தேசம்' என்ற சொல்லுக்குச் சித்தர் மொழியிலே குறிக்கோள் என்று பொருளாகும்.

'உவமை' என்பது கண் எதிரே தெரிவது என்று பொருள்.

'ஈமம்' என்ற சொல் சுடுகாடு என்பதைக் குறிக்கும். இங்கே ஆடுபவன் ஈமத்தலைவனாகிய சுடலைப் பரம்பொருள். ஈமம் என்ற சொல்லே 'ஈம்' என்று தொல்காப்பியத்தில் வருகிறது.

'ஏம்' என்பது நள்ளிரவையும், அந்த நள்ளிரவுத்துயிலில் உண்டாகும் சித்த நிலையையும் குறிக்கும்.

'தடம்' என்பது மன உலகம் விரிந்து நிற்பதைக் குறிக்கும்.

'உரு' என்பது நிறத்தையும் வடிவத்தையும் ஒளியின் வண்ணத்தையும் குறிக்கும். இதற்கும் 'ரூபம்' என்ற வடசொல்லுக்கும் பொருள் வேறுபாடு உண்டு. 'உருவும் கெழுவும் நிறனாகுமே' என்பது தொல்காப்பியம்.

'உலகம்' என்பது அழிவது என்ற பொருளிலே, நிலையற்ற பொருளைக் குறிக்கும்.

'ஆதாரம்' உடலின் நிலைகளைக் குறிக்கும்.

'இடைகலை' அல்லது 'இடகலை' என்பது நாசியின் இடது மூச்சு.

'பிங்கலை' என்பது வலது மூச்சு.

'சுழுமுனை' என்பது நடுமூச்சு.

கண்ணுக்குத் தெரிகிற பரு உடம்பை 'அன்னமயகோசம்' என்றும், காற்றுடம்பை—வளியுடம்பை 'பிராணமயகோசம்' என்றும், மனஉடம்பை 'மனோமயகோசம்' என்றும், அறிவுடம்பை 'விஞ்ஞான மயகோசம்' என்றும், இன்ப உடம்பை 'ஆனந்தமயகோசம்' என்றும் சித்தர்கள் அழைப்பார்கள்.

'சம்பிரதாயம்' என்ற சொல் நடைமுறைப் பயிற்சியைக் குறிக்கிறது.

'சவிகற்பம்' என்பது வேற்றுமை.

'நிருவிகற்பம்' என்பது ஒழுச்சி.

'வியாப்பியம்' என்பது அமைதி நிலைப்பு.

'துவாதசாந்தம்' என்ற சொல் சித்தர்களின் பயிற்சி நிலைகளிலே இறுதியான பன்னிரண்டாவது நிலை.

குருநாதனைக் குரு, குரவன், குரிசில் என்று அழைப்பது மரபு.

உயிர் உணர்வை ஆன்மபோதம் என்றும் அழைப்பதுண்டு.

'யாமம்' என்ற சொல் உயிர்களை உறக்கத்தில் பற்றுவது என்று பொருள்தரும்.

'மனம்' என்பது தமிழ்ச சொல்லாகிய 'மல்' என்பதிலிருந்து தோன்றிக் கலக்குவது, எதிர்ப்பது, மயக்குவது, போரிடுவது என்ற பொருளில் வரும். இதுவே 'பாசி' என்னும் பொருளில் அழுக்கு எனவும், சிக்க வைப்பது அல்லது கட்டுவது என்ற பொருளில் 'பாசம்' எனவும் ஆண்டுவரும்.

இனி, சில தொகைச் சொற்களைப் பார்ப்போம்:

பஞ்சபூதங்கள் என்பவை, மண் (பிருதிவி), புனல் (அப்பு), அனல் (தேயு), வளி (வாயு), வானம் (ஆகாயம்) என்று ஐந்துமாம். இவை ஐந்தும் பருப்பொருள்கள் எனப்படும்.

'பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கள்' தமிழில் ஐம்பொறிகள் எனப்பெறும். இவை மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.

'பஞ்ச தன்மாத்திரைகள்' தமிழில் ஐந்து இயல்புணர்வுகள் எனப்படும். அவை சுவை (ரசம்), ஒளி (ரூபம்), ஊறு (பரிசம்), ஓசை (சப்தம்), நாற்றம் (கந்தம்).

தொழில் உறுப்புகள் ஐந்தையும் 'பஞ்ச கன்மேந்திரியங்கள்' என்பர். அவை கை (பாணி), கால் (பாதம்), வாய் (வாக்கு), எருவாய் அல்லது எருவாசல் (பாயுரு), கருவாய் அல்லது கருவாசல் (உபத்தம்).

'அந்தக்கரணங்கள்' தமிழில் அகக்கருவிகள் எனப்படும். அவை மனம் (மனஸ்), அறிவு (புத்தி), நினைவு (சித்தம்), முனைப்பு (அகங்காரம்).

புறக்கரணங்களைத் தமிழில், புறக்கருவிகள் என்று அழைப்பர். அவை இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, உள்நாக்கு (சிகுவை), வலக்கண் (புருடன்), இடக்கண் (காந்தாரி), வலச்செவி நரம்பு (அத்தி), இடச்செவி (அலம்புடை), கருவாய் நரம்பு (சங்கினி), எருவாய் நரம்பு (குரு).

காற்றுக்கள் பத்துவகைப்படும். அவற்றைத் தசவாயு எனவும், பத்துவளி எனவும் சித்தர் இலக்கியம் அழைக்கிறது. அவையாவன:

1. உயிர்வளி அல்லது பிராணன்
2. மலக்காற்று அல்லது அபானன்
3. தொழிற்காற்று அல்லது விபானன்

4. ஒலிக்காற்று அல்லது உதானன்
5. நிரவுகாற்று அல்லது சமானன்
6. தும்மற்காற்று அல்லது நாகன்
7. விழிக்காற்று அல்லது கூர்மன்
8. கொட்டாவிக்காற்று அல்லது கிருகரன்
9. இமைக்காற்று அல்லது தேவதத்தன்
10. வீங்குற்காற்று அல்லது தனஞ்சயன்

ஐந்து குடல்களையே 'பஞ்சாசயங்கள்' என்று அழைக்கிறார்கள். அவை வருமாறு :

1. அமர்வாசயம் (இரைக்குடல்)
2. பகிர்வாசயம் (சிரிகுடல்)
3. சலவாசயம் (நீர்க்குடல்)
4. மலவாசயம் (மலக்குடல்)
5. சுக்கிலவாசயம் (வெண்ணீர்க்குடல்)

ஆறு ஆதாரங்களை ஆறு நிலைகள் என்றும் அழைப்பதுண்டு. அவை மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி அல்லது விசுத்தம், ஆக்ஞை அல்லது ஆக்ஞம்.

திரிமண்டலம் அல்லது மும்மண்டலம் என்பவை : தீ, ஞாயிறு, திங்கள். இவையே அக்கினி மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திர மண்டலம் ஆகியவை.

மும்மலங்களாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகியவற்றை மூனைப்பு, செயல், வினை எனவும் வேறு உருவகங்களில் சொல்வார்கள்.

முக்குற்றங்கள் ஆகிய 'திரிதோடங்கள்' வாதம், பித்தம், சிலேஷ்மம் அல்லது சிலேப்பினம் அல்லது கோழை அல்லது கபம் எனப்படும்.

மனத்தின் ஐவகை நிலைகளை 'அவத்தைகள்' என்று அழைப்பர். அவை :

1. சாக்கிரமாகிய நனவு
2. சொப்பனமாகிய கனவு
3. சுழுத்தி அல்லது சுசுப்தி என்னும் உறக்கம்
4. துரியமாகிய பேருறக்கம்
5. துரியாதீதமாகிய உயிர்ப்படக்கம்

இந்த வகையான சொற்களைத் தவிர, பரிக்கிரக சக்தி (வைப்பாற்றல்), திரோதான சக்தி (மறைப்பாற்றல்), இச்சாசக்தி (விழைவாற்றல்) போன்ற சொற்களும் அடிக்கடி பயின்று வருவதுண்டு.

★

27. சித்தர்களின் மந்திர வழிபாடு

சித்தர் இலக்கியங்களிலே நாம் காணுகிற வழிபாட்டு முறைகள் பலவாக உள்ளன. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று சொல்லப்படுகின்ற நான்கு விதமான முறைகளையும் பற்றி நம்முடைய சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு மாறுபாடு என்னவென்றால் இந்த நான்கு முறைகளிலுமே சித்தர்களுக்கு என்று தனிப் பண்போடு கூடிய விதிமுறை அமைந்திருக்கிறது. சரியை என்று சொல்லும் போது சாதாரண மக்கள் இறைவனை வழிபடுகின்ற தொண்டு நெறியே பேசப்படுகிறது என்றாலும், இந்தத் தொண்டுநெறி என்ற வழிபாட்டு முறையானது சித்தர்களின் ஆன்ம நிலையிலே சில சிறப்பு களுடன் விளங்குகிறது.

ஆகம முறைப்படி கூறுகின்ற சரியை வழிபாட்டிலே சட்டங்களுக்கு முக்கியம் கொடுக்கப்படுகிறது. தொண்டு செய்கின்ற முறையிலே கோவிலுக்கும், அடியார்களுக்கும், நெறிமுறையான வழிபாட்டுச் சட்டங்களிலே ஈடுபட்டுள்ளோருக்கும் செய்கின்ற ஊழியம் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றது. ஆனால் சித்தர்கள் இந்த வழிபாடுகளிலிருந்து மாறுபட்டு, சம்பிரதாயச் சடங்குகளைக் கடந்து, தொண்டு முறை களையே தாங்கள் வகுத்துள்ள சரியையிலே பேசுகிறார்கள்.

மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்ற ஒரு பெரிய புரட்சி நெறியை முதன்முதலாக வகுத்துள்ளவர்கள் நம்முடைய தமிழகத்துச் சித்தர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மனித சமுதாயத்திற்கு நாம் ஆற்றுகின்ற தொண்டானது இறைவனுக்குச் செய்கிற தொண்டாகவே ஆகிறது என்பது சித்தர்களின் கொள்கை. இன்னும் சொல்லப் போனால் மக்களுக்குச் செய்கின்ற தொண்டு இறைவனுக்குச் செய்கின்ற தொண்டைவிட முக்கியமும் சிறப்பும் வாய்ந்தது என்று சில சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்தக் கருத்தை உள்ளத்தில் கொண்டுதான் திருமூலரும் தம்முடைய திருமந்திரத்திலே பொதுமக்களை நடமாடும் இலிங்கங்கள் என்று அழைக்கிறார். கோவிலின் கருவறையிலே நாம் காணுகின்ற இலிங்கம் படமாடு இலிங்கம் என்று திருமந்திரத்திலே குறிக்கப்பெறுகிறது. திருமூலர் படமாடு இலிங்கம், நடமாடு இலிங்கம் ஆகிய இரண்டையும் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது, படமாடு இலிங்க மாகிய மூலவருக்கு நாம் வழங்கக்கூடிய நிவேதனத்தைவிட நடமாடு இலிங்கத்திற்கு நாம் வழங்குகின்ற பொருள் சிறப்புடையது என்றே அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறுகிறார். மூலவருக்கு வழங்குகிற நிவேதனம் படமாடு இலிங்கத்திற்குச் செய்கின்ற ஈகையாகும். இந்த ஈகை அல்லது

நிவேதனம் நடமாடு இலிங்கத்திற்குப் பயன்படாது என்கிறார் திருமூலர். ஆனால் நடமாடு இலிங்கத்திற்கு ஒன்று வழங்கினோமானால், அது படமாடு இலிங்கத்திற்கும் ஆகிறது என்பது திருமூலருடைய கொள்கை.

சித்தர்கள் அனைவருமே இந்த நெறிமுறையிலே தங்கள் சரியையை வகுத்துள்ளார்கள். எனவேதான் சித்தர்களுடைய சரியை முறையானது புரட்சிக் கருத்துக் கொண்டதாய் விளங்குகிறது.

இவ்வாறுதான் சித்தர்கள் வகுத்துள்ள கிரியை என்கின்ற வழிபாட்டுச் சடங்குகளுமாம். அதெப்படி? இறைவனுக்குச் செய்கின்ற வழிபாட்டிலே ஆகம விதிமுறைகள் விரிவாகப் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. சித்தர்கள் வகுத்துள்ள கிரியை வழிபாட்டிலே சடங்குகளுக்கு முக்கியம் இல்லாமல், மனத்தினால் செய்யப்படுகின்ற பாவனை வணக்கத்திற்கே முக்கியம் தரப்படுகிறது. புறப்பொருள்களோ புற வழிபாடோ முக்கியம் பெறாமல், மனத்தினால் இறைவனுக்குச் செய்கின்ற தியான முறையானது சித்தர்களின் கிரியையிலே சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகிறது.

யோகம், ஞானம் என்கின்ற இரண்டு வழிகளும் சித்தர்களுக்கே உரிய தனிப்பட்ட வழிகளாக இருப்பதால், ஆகமத் துறைகளிலே வருணிக்கப்படுகின்ற வழிபாட்டு முறைகளிலே யோகமும் ஞானமும் அத்தனை முக்கிய உறுப்புகளாக இடம்பெறுவதில்லை. இவை இரண்டும் சித்தர் இலக்கியங்களிலே விரிவும் வகையும் கொண்டனவாக விளங்குவது கண்கூடாகும்.

யோகம், ஞானம் என்ற இரண்டு துறைகளையும் சித்தர்கள் விரிவாகக் கூறியுள்ள போதிலும், சரியை கிரியை ஆகிய பரந்த வழிபாட்டு முறைகளையும் அவர்கள் தங்கள் இலக்கியங்களிலே பேசியிருப்பதால் அவற்றின் நுட்பத்தையும் ஆராய்வது பயன் தருவதாகும்.

மூர்த்தி வழிபாடு என்று சொல்லப்படுகின்ற விக்கிரக ஆராதனை பற்றி நம்முடைய சித்தர்கள் பல இடங்களிலே பேசுகிறார்கள். பொதுமக்களோடு சேர்ந்து பொதுமக்களுக்காக ஏற்பட்ட கோயில்களிலே வழிபடுகின்ற சாதாரணமான பூஜை முறைகளைப் பற்றிச் சில சித்தர்கள் தங்கள் பாடல்களிலே குறிப்பிடுகிறார்கள். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூன்றிலும் பொதுமக்கள் ஈடுபட்டு வழிபாடு செய்வதை ஆதரிக்கும் சித்தர்களும் உண்டு. இவற்றை ஏளனம் செய்கின்ற சித்தர்களும் உண்டு.

'நட்ட கல்லும் பேசுமோ?' என்று கேட்கிற சிவவாக்கியர், அதற்கு ஒரு நிபந்தனையையும் கூறுகிறார். நாதனாகிய இறைவன் உள்ளத்திலே குடிகொண்டுவிட்டால் இந்தப் புறச் சடங்குகளுக்கு அவசியம் இல்லை என்பதே சிவவாக்கியரின் கொள்கையாகும். எனவே நாதன் உள்ளத்துக்குள்ளே வந்து அமருகின்ற வரை, இந்தப் புறச்சடங்குகளும்

வேண்டியதுதான் என்பதே சித்தர்களின் கொள்கை. இறைவனை உள்ளத்திலே அமர்த்திக்கொள்ளக்கூடிய ஆற்றல் ஒருவனுக்கு வந்துவிட்டால் அவனுக்கு எவ்விதமான புறச் சடங்குகளும் வேண்டுவதில்லை. அதுவரை சரியைகளும் கிரியைகளும் கடைபிடிக்கத் தக்கனவே என்பதுதான் சித்தர்களின் பொதுநோக்காகும்.

'மனமது செம்மையானால் மந்திரம் செபிக்க வேண்டாம்' என்பது சித்தர் வாக்கு. ஆனால் மனம் செம்மையுறுவது எவ்வாறு? மனம் செம்மை பெறுவதற்காகக் கிரியையும் இடம்பெறுகிறது.

மேலெழுந்தவாறாக நம்முடைய தமிழகத்தின் சித்தர் இலக்கியங்களைப் பார்த்துவிட்டுக் கோவில்களையும் குளங்களையும் அவர்கள் வெறுத்துப் பேசுகிறார்கள் என்று முடிவு கட்டிவிடக் கூடாது. ஆன்ம பரிபக்குவம் ஏற்பட்ட பிறகு இறைவனை வழிபடுகின்ற பாவனைமுறை கைவசம் ஆகிவிட்டால், எவ்விதமான வழிபாட்டுச் சடங்குகளும் ஒருவனுக்குத் தேவையில்லை என்பதை வலியுறுத்தவே சித்தர்கள் பலவகையான உத்திகளைக் கையாண்டு, ஏளனம் செய்வதைப் போன்று சில பாடல்களை மொழிந்திருக்கிறார்கள். சடங்குகளுக்கு முக்கியம் கொடுத்துவிட்டு, மனத்தினில் செய்யவேண்டிய ஒருமை வழிபாட்டை மறந்துவிடக்கூடாது என்ற ஒரு பெரிய கவலையினாலும், ஆர்வத்தினாலும், சித்தர்கள் புறச் சடங்குகளை மிகைப் படுத்தாமல், சில இடங்களில் ஏளனம்கூடச் செய்து பாடுகிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

அர்ச்சனை செய்வதற்குரிய மந்திரங்களுக்கும் இந்த உண்மை பொருந்தும். மொழிகளைக் கடந்த இறைவனை மொழியைக் கொண்டு வழிபடும்போது, சொற்களிலேயே எல்லாம் அடங்கிவிட்டது என்று நாம் எண்ணிவிடல் ஆகாது என்பதற்காக, மந்திரங்களையும் அவர்கள் உதறிப் பேசுகின்ற இடங்கள் உண்டு. இப்படி அவர்கள் பேசுவதால் மந்திரங்களின் சிறப்பை அவர்கள் ஏளனப் படுத்துகிறார்கள் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது.

சித்தர் இலக்கியங்களை நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால் பல இடங்களில் சித்தர்கள் மிகமிக அரிய ஆற்றல்வாய்ந்த மந்திரச் சொற்களையும் எடுத்து இயம்பியிருப்பதைக் காணலாம். இந்தச் சொற்கள் எல்லாம் எந்த மொழிகளைச் சேர்ந்த சொற்கள், எந்த பாஷைக்கு உரியவை என்று இலக்கிய ஆராய்ச்சி செய்வதனால் பயனில்லை. நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால் இந்த மந்திரங்களெல்லாம் ஒலிகளே எனப் புலனாகும். மொழியையும் பொருளையும் கடந்து, இந்த வரம்புகளைத் தாண்டிய ஒலிக்குறியீடுகளாகவே இவை இலங்குவதை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த ஒலிக்குறியீடுகளுக்கு ஆன்மஆற்றல் இருப்பதை உலக நாடுகள் பலவற்றிலுள்ள விஞ்ஞானிகள் கண்டு கூறியிருக்கிறார்கள்.

ஏசுநாதருடைய சீடர்களிலே பலர் இறையாற்றல் நிரம்பிய மகான்கள். சமண மதத்திலும், சாக்கிய மதத்திலும், இஸ்லாமிய